

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

საქართველოს წმიდა სამოციქულო
და კატოლგადიდებელი ეკლესიის
იუკისდიქციის საზღვრები

თბილისი 2012

საქართველოს წმიდა სამოციქულო და მაკთლავადიდეგელი ეკლესიის იუკისლიქტისიის საზღვრებო

„საქართველოს მართლმადიდებელ ეკლესიას“ უძველესი დროიდან „საქართველოს სამოციქულო ეკლესიაც“ ეწოდებოდა, ვინაიდან იგი ქრისტეს მოციქულებმა დააფუძნეს.

წმ. მოციქულთა ეპოქაში, I საუკუნის 30-იანი წლებიდან II საუკუნის 60-იანი წლების ჩათვლით, იბერია ძლიერი სახელმწიფო იყო, რომელიც კავკასიის მნიშვნელოვან ნაწილს მოიცავდა. რომაელი ისტორიკოსები — ტაციტუსი, დიონ კასიუსი და სხვები აღწერენ იბერიის ცხოვრებას (ტაციტუსის ცნობით I ს. 30-იანი წლებიდან იბერია მეგობრობდა რომთან და თავისი ძლიერი ჯარით ებრძოდა პართიის სახელმწიფოს, რათა არმენია მათგან გაეთავისუფლებინა. პართიელთაგან გათავისუფლების შემდეგ არმენიაში გამეფდა იბერთა მეფის მითრიდატეს ძე, შემდეგშიც იბერიის სამეფო სახლის წევრები მართავდნენ არმენიას, მათ შორის ტაციტუსი გამოყოფს იბერიის მეფის ფარსმანის ვაჟს რადამისტს. ტაციტუსის ცნობითვე არმენიასთან ერთად იმჟამად „იბერიამ შეიერთა ალბანია და უხმო სარმატებს“ (*CORNELIUS TACITUS, ANNALES, VI,33-36, IX,9, XII,15-50*). მეორე ისტორიკოსის დიონ კასიუსის ცნობით II ს. პირველ ნახევარში „იბერიის მეფე ფარასმანესი როცა მეუღლესთან ერთად რომში ჩამობრძანდა ადრიანემ (რომის იმპერატორმა) გააფართოვა მისი სამფლობელოები“ (დიონ კასიოსი, რომის ისტორია, *LXIX, 15*).

ძველი ქართული საეკლესიო წყაროების „მოქცევაი ქართლისაის“ (VII-IX სს.) და „ქართლის ცხოვრების“ (VIII-XI სს.) ცნობებით წმიდა მოციქულების ეპოქაში თანამედროვე საქართველოს ტერიტორიას მოიცავდა სახელმწიფო - „ქართლის სამეფო“, რომელსაც უცხოელები იბერიას უწოდებდნენ, ის იყო მემკვიდრე დიდი ისტორიული კოლხიდისა.

ძველი ქართული საეკლესიო წყაროებისა და რუის-ურბნისის

კრების განსაზღვრებით ჩამოყალიბების თანავე საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში შედიოდა სრულიად საქართველოს ისტორიული მიწა-წყალი და მთელი ქართველი ერი (მცხოვრები როგორც დასავლეთ, ისე აღმოსავლეთ საქართველოში). ამიტომაც ნაბრძანებია რუის-ურბნისის კრების ძეგლისწერაში – **„წმიდა მოციქულმა ანდრიამ იქადაგა ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“**, ხოლო წმიდა ნინომ **„განანათლა ყოველი სავსება ყოველთა ქართველთა ნათესავისა“** (დიდი სჯულისკანონი, 1974, გვ. 545-546).

ჩვენი წყაროების ამ მითითებებს მთლიანად ეთანხმებიან IV-V და სხვა საუკუნეების უცხოური წყაროები

კერძოდ, IV საუკუნის ეკლესიის ისტორიკოსი გელასი კესარიელი წმ. ნინოს შესახებ წერს – იმპერატორ კონსტანტინეს ხანაში „ღმრთის ცნება მიიღეს პონტოს გასწვრივ მიწა-წყალზე მცხოვრებმა იბერებმა და ლაზებმა, რომელთაც მანამდე ის არა სწამდათ. ამ უდიდესი სიკეთის მიზეზი გახდა ერთი დედაკაცი, რომელიც მათთან იყო ტყვედ“ (გეორგიკა, I, 1961, გვ. 186).

ამასვე წერს V საუკუნის ისტორიკოსი გელასი კვიზიკელიც – „ამავე დროს პონტოს გასწვრივ მდებარე ქვეყნის მცხოვრებმა იბერებმა და ლაზებმა ღმრთის სიტყვა, რომელიც მანამდე არ სწამდათ შეინყნარეს“ (მიმომხილველი, I, 1926, გვ. 55).

მაშასადამე გელასი კესარიელისა და გელასი კვიზიკელის ცნობებით, მთელმა ქართველმა ერმა, როგორც ზღვისპირეთში მცხოვრებლებმა (ლაზებმა), ისე ქვეყნის დანარჩენ ნაწილში მცხოვრებლებმა (იბერებმა), ერთდროულად მიიღო „ღვთის მცნება“ წმიდა ნინოს მიერ. იბერთა მოქცევის ფაქტს აღწერენ ახ. წ. IV-V საუკუნეების ისტორიკოსები: სოკრატე (საეკლესიო ისტორია, წიგნი I, 19), თეოდორიტოს კვირელი (ეკლესიის ისტორია, წიგნი I, 1, 23.), სოზომენე (საეკლესიო ისტორია, წიგნი I, 6, 7, 34, 36) და რუფინუსი (საეკლესიო ისტორია, I, 10).

გელასი კესარიელისა და გელასი კვიზიკელის ცნობებს, რომ წმიდა ნინომ მოაქცია ლაზებიც იბერებთან ერთად, ეთანადება V საუკუნის ცნობილი ისტორიკოსის მოვსეს ხორენაცის ცნობა, ის წერს,

ვრცელი არეალი შავი ზღვიდან კასპიის ზღვამდე მოქცია წმიდა ნინომ, რომელმაც იქადაგა კლარჯეთიდან ვიდრე კასპიის ზღვიპირეთში იმჟამად მცხოვრებ მასქუთებამდე – „**სანატრელი ნუნე წავიდა იქედან, რათა თავისი ადვილგასაგები საუბრით ქართველთა ქვეყნის სხვა კუთხეებიც დაემოდღრა... გაზბედავ და ვიტყვი, რომ ნუნე მოციქული ქალი გახდა, მან იქადაგა სახარება კლარჯეთიდან დაწყებული ვიდრე ალანთა და კასპიის კარებამდე, მასქუთთა საზღვრებამდე, როგორც ამას აგათანგელოზი გაუწყებს შენ**“ (მოვსეს ხორენაცი, სომხეთის ისტორია, 1984, გვ. 172).

აგათანგელოზის ცნობითაც, მოვსეს ხორენაციის სიტყვით, წმიდა ნინოს უქადაგნია შავი ზღვისპირეთიდან - კლარჯეთიდან, ვიდრე კასპიის ზღვამდე (მასქუთებამდე).

საქართველოს პროვინცია კლარჯეთი მდებარეობდა შავი ზღვისპირზე, ხოლო მასქუთების ტომი წმიდა ნინოს ეპოქაში ცხოვრობდა კასპიის ზღვისპირზე, ამ არეალზე იქადაგა წმ ნინომ ხორენელის ცნობით.

დასავლეთ საქართველო კლარჯეთის ჩრდილოეთით მდებარეობდა და ამ ცნობებითაც წმ. ნინოს სამოღვაწეო არეალში, შედიოდა. დასავლეთ საქართველო შემდეგ ხაუკუნეებშიც საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში შედიოდა, რადგანაც კირიონ კათალიკოსი (VI-VIII სს) ეგრისის არქიეპისკოპოსიც იყო იოანე სომეხთა კათალიკოსის ცნობის (899 წ.) თანახმად. ის წერს – კირიონ I იყო მამამთავარი „**იბერიელთა, გუგარელთა და ეგრისელთა ადრინდელი წესის შესაბამისად**“ (იოანე კათალიკოსის (დრასხანაკერტელის) მატთანე, 1912, გვ. 65).

ამ მხრივ განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ცნობილი ისტორიკოსის **უხტანესის** ცნობები, რომელიც ეხება საქართველოს ეკლესიის ისტორიას VIII-X სს. უხტანესი თანამედროვე იყო მის მიერ აღწერილი ამბებისა.

ქართული წყაროებით კი, როგორც აღინიშნა, დასავლეთ საქართველო გაქრისტიანებიდანვე უწყვეტად საქართველოს (მცხეთის) საეკლესიო იურისდიქციაში შედიოდა. ქართული წყაროები ამ

კუთხით საგანგებოდ შეისწავლა ივ. ჯავახიშვილი და დაასკვნა - ანდრია მოციქულიც და წმიდანინოც საერთო ქართული ეკლესიის დამაარსებლად და მთელი ერის განმანათლებლად იყვნენ ცნობილნი, საქართველოს სხვადასხვა ნაწილების ცალკე მქადაგებულების გამოძენის სურვილიც არ ჰქონიათ, რადგან ისინი მთლიანი და განუყოფელი საქართველოს გამნტკიცებისა და აღორძინებისათვის ილწვოდნენ“ (ივ. ჯავახიშვილი, ქართველი ერის ისტორია, ტ. III, გვ. 47). „ეს არის ქართველ სახელოვან მეცნიერთა მიერ დადგენილი და მთელი ქართველი ერისაგან შესისხლხორცებული შემეცნება“ (იქვე, გვ. 97).

„მოქცევაჲ ქართლისაჲს“ ცნობით, V საუკუნის 60-70-იან წლებში, ვახტანგ გორგასლის ეპოქაში, საქართველოს ეკლესიის მეთაურს მამამთავრის ტიტული ჰქონია (სიტყვა „მამამთავარი“ იდენტურია სიტყვა „პატრიარქისა“). აქ პირველ კათალიკოსს პეტრეს მამამთავარი ეწოდება - „აქაითგან იწყეს კათალიკოსთა მამამთავრობად“ (ძეგლ, I, 1964, გვ. 93).

ვახტანგ გორგასალმა ინება, რომ საქართველოს ეკლესია მონეყობილიყო როგორც ერთიანი, ცენტრალიზებული, სამამამთავრო ეკლესია, ე.ი. დედაქალაქის (მცხეთის) ეპისკოპოსი საქართველოს ეკლესიისათვის საყოველთაო ეპისკოპოსი ანუ კათალიკოსი გახდა (ბერძნ. სიტყვიდან - „კათოლოს“ - საყოველთაო)

ქადაგებათა შემდგომ IV-VII სსში საქართველოს ყოველ ნაწილში ჩამოყალიბდა ათეულობით ეპარქია და საეპისკოპოსო. მათი რიცხვი გასაკუთრებით გაიზარდა VIII-X სს-ში, ამის გამო, წარმოიქმნა საჭიროება, რათა საქართველოს ეკლესიაში ეპარქიათა მართვის გაადვილებისათვის ჩამოყალიბულიყო რამდენიმე საეკლესიო ადმინისტრაციული ოლქი, მსგავსნი ბიზანტიური სამიტროპოლიტო ოლქებისა. ამ მიზნით, ქართული ეკლესიის წიაღში ჩამოყალიბდა დასვლეთ საქართველოს მომცველი საეკლესიო-ადმინისტრაციული ერთეული, რომელსაც „ქვემო ივერიის“ ანუ აფხაზეთის საკათალიკოსო ეწოდებოდა. მის მმართველს „უმრწმესი კათალიკოსის“ ტიტული მიენიჭა, რადგანაც „უხუცესი კათალიკოსი“ მცხეთის პირველიერარქს ერქვა,

ძველ საქართველოში საეკლესიო-ადმინისტრაციული ერთეულის დაარსების უფლება ეკუთვნოდა მეფეს, ამიტომაც აფხაზეთის საკათალიკოსოს დაარსებას ესაჭიროებოდა დასტური სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან და მართლაც, საქართველოს მეფე ბაგრატ ბაგრატიონმა (IX ს.) გასცა ამის დასტური.

ამიტომაც წერს მემატთანე შემდეგს: **„ამან ბაგრატ განანესა კათალიკოზი აფხაზეთს ქრისტეს აქეთ 830 წელს“** (ქართლის ცხოვრება, 1955, I, გვ. 255).

აფხაზეთის საკათალიკოსო აღმოცენდა ქართველ მეფეთა და პირველიერარქთა ნებით და ის შემდგომში ყოველთვის ერთ-ერთ ადმინისტრაციულ – საეკლესიო ოლქს წარმოადგენდა ზოგადქართული ეკლესიისა.

აფხაზეთის საკათალიკოსო, ისტორიულად ქართული ეკლესიის ერთ ნაწილს წარმოადგენდა, რომლის მეორე ნაწილი იყო ქართლის საკათალიკოსო.

ასევე, შემდგომ საუკუნეებში, ჩრდილო კავკასიაში ქრისტიანობის გავრცელების კვალდაკვალ, ჩამოყალიბდა ხუნძეთის (დალესტინის) სამიტროპოლიტო ოლქი, რომელსაც ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში შემავალი კათალიკოსი მართავდა, ამის თქმის უფლებას იძლევა ის, რომ სინას მთის ქართულმა ხელნაწერებმა შემოინახეს „ხუნძელი კათალიკოსის ოქროპირის“ სახელი, ამასთანავე ცნობილია, რომ კავკასიის ამ რეგიონში რამდენიმე საეპისკოპოსო მოქმედებდა (ანწუხისა, ნახურისა, ჭარ-ფიფინეთისა და სხვა), არქეოლოგების მიერ დადასტურებულია ამ რეგიონში მრავალი ქრისტიანული ეკლესიის ნაშთი ქართული წარწერებით. სხვა ქრისტიანულ ნაშთებთან ერთად აღმოჩენილია IX-X სს. სეფისკვერის ქვის საბეჭდავიც კი ასევე ქართული წარწერებით.

სამხრეთ საქართველოსა და ჩრდილო სომხეთში მცხოვრები მრევლისათვის ასევე დაარსებული იქნა საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში შემავალი საეკლესიო-ადმინისტრაციული ერთეული – „სომხეთის სამიტროპოლიტოს“ სახელწოდებით.

საქართველოს საპატრიარქოში შემავალი რამდენიმე საკათალიკოსო (ქართლისა, აფხაზეთისა, ხუნძეთისა) და მრავალათეული საეპისკოპოსო ქმნიდა ერთიან ქართულ ეკლესიას.

ზოგად ქართული ეკლესიის მთლიანობა მიიღწეოდა საერთო საეკლესიო სამართლით, საერთო სჯულისკანონით, საერთო ქართული საღვთისმსახურო ენით, საერთო ტრადიციებითა და საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის საერთო მეთაურობით.

აღნიშნულ საკათალიკოსოთა ზემდგომი საეკლესიო ინსტიტუტი იყო საერთო სჯულისკანონის და საეკლესიო სამართლის შემმუშავებელი საქართველოს საეკლესიო კრებები. სრულიად საქართველოს პატრიარქის მოვალეობა იყო უზრუნველყო სრულიად საქართველოს ეკლესიაში (ე.ი. ქართლისა და აფხაზეთის საკათალიკოსოებში და სხვა საეკლესიო-ადმინისტრაციულ ერთეულებში) საერთო სჯულისკანონის დაცვა.

აფხაზეთისა და ქართლის კათალიკოსთა მონაწილეობით საეკლესიო კრებების მიერ გამოცემულ კანონებს მთელს საქართველოში (ცხადია აფხაზეთშიც) სავალდებულოდ აღსასრულებელი ძალა ენიჭებოდა (მათ შორის სამოქალაქო სამართლის სფეროშიც). მაგალითად, XVI ს-ის საეკლესიო სამართლის ძეგლში, რომელსაც „სამართალი კათალიკოსთა“ ეწოდება, ნათქვამია: „ქ. სახელითა და ღვთისათა: მე ქრისტეს მიერ კურთხეულმან ყოვლისა საქართველოისა კათალიკოზმან-პატრიარქმან მალაქია, მე ქრისტეს მიერ კურთხეულმან აფხაზეთის კათალიკოზმან მამათმთავარმან ევდემონ, დავსხედით და შევკრიბენით ყოველნი ეპისკოპოზნი აფხაზეთისანი ...დავიდევით სჯულისკანონი და ჩვენცა იმისგან გამოვიღევით... და სჯულისკანონიცა ასრე ბრძანებს“... (ქართული სამართლის ძეგლები, ტ. I. 1963, გვ. 393-397). აფხაზეთის საკათალიკოსოს ამ საეკლესიო კრებამ სრულიად საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის მეთაურობით გამოსცა კანონები, რომლებიც სავალდებულოდ აღსასრულებელი იყო მთელი საქართველოს ტერიტორიაზე, თუმცა ის აფხაზეთში იქნა მიღებული და ისინი აფხაზეთის საკათალიკოსოს ეპისკოპოსებმა

დაამტკიცეს (ესენი იყვნენ ქუთათელი, გენათელი, ჭყონდიდელი, ბედიელი, მოქველი, დრანდელი, ცაგერელი, ხონელი, ნიკორწმიდელი, ცაიშელი), მაგრამ, ისინი, ამ კრებაზე, ერთიან საქართველოს ეკლესიას წარმოადგენდნენ.

„ქართლის ცხოვრების“ ჩანართის ცნობით, საქართველოს ეკლესიის მეთაურის **საპატრიარქო ღირსება** უცვნია VI მსოფლიო საეკლესიო კრებას. ძნელია ითქვას რამდენად შეესაბამება რეალობას ეს ცნობა, მაგრამ ის გვაძლევს ინფორმაციას საქართველოს ეკლესიის წიაღში დამკვიდრებული აზრის შესახებ რომ, საპატრიარქო ღირსება საქართველოს ეკლესიის მეთაურს VII საუკუნედან გააჩნდა. ეს წყარო წერს:

„ქრისტეს აქეთ ქ-ნკ იქმნა კრება მეექვსე [680-681]. . . კოსტანტინოპოლის შინა. ამის კრებისა მიერ ბრძანეს ესრეთ წმიდისა ეკლესიისა საქართველოსათვის, რომელ არს წმიდა მცხეთა, რათა იყოს სწორ პატივითა (ვითარცა) წმიდანი სამოციქულო კათოლიკე ეკლესიანი, საპატრიარქონი.

და იყოს კათალიკოსი ქართლისა სწორი პატრიარქთა თანა, და აკურთხევდეს, მწყსიდეს და განაგებდეს სიმართლით მთავარეპისკოპოსთა, მიტროპოლიტთა და ეპისკოპოსთა, და სამწყსოსა თვისსა ქართლსა გამოღმა-გალმა კახეთსა, შაქსა, შირვანსა და მიდგმით-წამოვლით მთისა ადგილისათა, სუანეთსა და ჩერქეზის საზღვრამდის, სრულიად ოვსეთსა და ყოველსა ზემო-ქართლსა სამცხე-საათაბაგოსა“ (ქართლის ცხოვრება, 1955, გვ. 231, 232).

ასევე ამ ცნობას, იმეორებს ძველი საეკლესიო წყარო – **„მარტვილური ხელნაწერი“**. ის ასახელებს თავის ბერძნულ წყარს. „მარტვილურ ხელნაწერში“ წყაროდ დასახელებული **„კონსტანტინოპოლური ტაქტიკონი“**. ცნობილია, რომ VI მსოფლიო კრებას კანონები არ გამოუცია, მაგრამ კრების მიერ დადგენილი და იმპერატორის მიერ დამტკიცებული საბოლოო ტექსტი 681 წლის 16 სექტემბერს გადაეცა საიმპერატორო კარს საგანგებოდ დასაცავად. ალბათ მას უწოდებს ეს წყარო „კონსტანტინოპოლური ტაქტიკონს“. ალბათ ეს საბოლოო ტექსტი დაედო საფუძვლად „ქართლის ცხოვრების“ ზემოთ მოყვანილ ჩა-

ნართს მსოფლიო კრების მიერ ქართული ეკლესიისათვის საპატრიარქო ღირსების მინიჭების შესახებ. „მარტვილურ ხელნაწერის“ ცნობა ასეთია: „რამეთუ ესრეთ შესასწავებელ არს ტახტიკონსა შინა კონსტანტინოპოლისასა, ვითარმედ მას ჟამსა წმიდა მეექვსესა კრებასა კონსტანტინე პოლონათისასა და ადათონ რომთა პაპისა, გიორგი კონსტანტინოპოლელისასა და თეოფანე ანტიოქიელისასა და მათ-თანა ასოცდაათთა მამათაგან გაპატიონდა კათალიკოზი ქართლისა და ყვეს მამამთავრად და თავისუფლად და უფლად ყოველსა ზედა საქართველოსა: და მერე კვალადვე კრებასა შინა ანტიოქიისასა განთავისუფლდა და გაპატიონდა, რამეთუ არ-ღარავისაგან ხელ ქვეშ არს, არამედ თავისუფლად და მამამთავარი არს“ (მარტვილის ხელნაწერები, ძველი საქართველო, ტ. III, 1913-1914 წწ., გვ. 29).

ათი წლის, შემდეგ 691 წელს მოწვეულ იქნა ე.წ. ტრულის კრება, რომელმაც იღვაწა კანონშემოქმედებითი თვალსაზრისით. შეკრიბა და გამოსცა წინა მსოფლიო კრებათა კანონები, მაგრამ მათში არ შესულა მრავალი კანონი და დადგენილება წინა კრებებისა, ალბათ, მასში არ მოხვდა ასევე VI კრების დადგენილება ქართული ეკლესიის შესახებ. ვ. გოილაძემ გამოიკვლია, რომ „ქართლის ცხოვრების“ ზემოაღნიშნული ცნობა სანდოა (ვ.გოილაძე, ქართული ეკლესიის სათავეებთან, 1991, გვ. 195).

მაშასადამე, ძველ ქართულ საეკლესიო ისტორიოგრაფიას სამართლიანად მიაჩნდა, რომ ქართულმა ეკლესიამ საპატრიარქო ღირსება მოიპოვა VI მსოფლიო კრებაზე, 681 წელს. მართლაც, იქამდე პატრიარქის წოდებას ატარებდა ამიერკავკასიის ორივე მეზობელი ეკლესიის მეთაური - სომხეთისა და ალბანეთისა, როგორც ეს კარგად ჩანს მოვსეს კალანკატუაცის თხზულებიდან. ამიტომაც არაა გასაკვირი ის, რომ ქართული ეკლესიის მეთაურს ეძია პატრიარქის წოდება და მოეპოვებინა ეს უდიდესი ღირსება მსოფლიო ეკლესიის დასტურით. ამის შემდეგ ქართული ეკლესიის პატივი გაუთანაბრდებოდა მსოფლიოს სხვა საპატრიარქოთა პატივს. ამას საგანგებოდ აღნიშნავს ცნობა: „ამის კრების მიერ ბრძანეს ესრეთ

წმიდისა ეკლესიისა საქართველოსათვის, რომელ არს წმიდა მცხეთა, რათა იყოს სწორ პატივითა ვითარცა წმიდანი სამოციქულო კათოლიკე ეკლესიანი, საპატრიარქონი და იყოს კათალიკოსი ქართლისა სწორი პატრიარქთა თანა“ (ქართლის ცხოვრება, 1955, გვ. 231, 232). აქვეა განხილული ქართული ეკლესიის სამწესო. მასში საქართველოს გარდა შევიდა ქართული ეთნოსით დასახლებული ტერიტორიები: შაქი და შირვანი, კავკასიის მთიანეთი „მიდგმით - წარმოვლით მთისა ადგილნი“ - ესენია დღევანდელი დაღესტანი, ჩეჩნეთ-ინგუშეთი „სუანეთისა და ჩერქეზის საზღვრამდის“, მასში შესულა „სრულიად ოსეთი“. ოსეთი იმ დროისათვის მხოლოდ ჩრდილო კავკასიაში არსებობდა.

აღსანიშნავია, რომ ალბანეთის ეკლესია, სწორედ VII ს-ის დასასრულს შეიერთა სომხურმა მონოფიზიტურმა ეკლესიამ, მ. კალანკატუაცის თანახმად; ხოლო ალბანეთის ჩრდილოეთით მდებარე ეთნიკური ქართველებით დასახლებული მხარეები, როგორც აღინიშნა, დაუბრუნდა დედაეკლესიას. იგულისხმება ტერიტორია მოქცეული მტკვარ-ალაზნის შესართავიდან მტკვარ-არაქსის შესართავამდე, რომელსაც ქართველები ჰერეთს უწოდებდნენ. ამ მხარეების მიმართ ქართულ ეკლესიას თავისი იურისდიქციის უფლება ჰქონდა.

აღსანიშნავია, რომ დასავლეთ საქართველოს შავიზღვისპირა მხარეები ამ დროისათვის, ე.ი. VII ს-ის ბოლოსათვის, კვლავინდებურად შედიოდა ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში. ხოლო კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოში შემავალი ბერძნულენოვანი საეპისკოპოსოები ფასისისა, როდოპოლისისა, პეტრონისა მდებარეობდნენ არა დასავლეთ საქართველოში, როგორც მიიჩნეეს XX ს-ში, არამედ, ნ. აღონცის კვლევით, ტრაპეზუნტის რეგიონში, თანამედროვე გუმუშხანე-სუმელას რეგიონში, რომელიც ისტორიულად ქართველი ხალხით იყო დასახლებული, მას ერქვა „ლაზიკის ეპარქია“.

მაშასადამე, თვით საქართველოს ეკლესაში ისტორიულად დამკვიდრებული იყო მტკიცება, რომ საქართველოს ეკლესიას საპ-

ატრიარქო ღირსება მიუღია VII საუკუნეში, რომ საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში შედიოდა ჩრდილო კავკასია, სამხრეთ კავკასიის მართლმადიდებლური ნაწილი და ასევე მის სამხრეთით მდებარე ქართველებით დასახლებული მიწა-წყალი. მართლაც ტაოკლარჯეთში პარხლის მონასტრის წარწერაში, რომელიც შესრულებული არის მეფე დავით კურაპალატის (+1001) დროს, მოხსენიებული არის „ქართლისა და ყოვლისა აღმოსავლეთისა პატრიარქი იოვანე“.

„ყოველი აღმოსავლეთი“ ქართული საეკლესიო წყაროების ცნობით ერქვა ვრცელ ტერიტორიას შავი ზღვიდან კასპიის ზღვამდე, ჩრდილო ანუ მართლმადიდებლურ არმენიასთან ერთად.

ა. საქართველოს საპატრიარქოს ჩრდილო-დასავლეთი საზღვარი

საქართველოს საპატრიარქოში შედიოდა „ნიკოფსია“, დღევანდელი ტუაფსე, სადაც ქართველთა განმანათლებელი სიმონ კანანელი იყო დაკრძალული და რომელიც გიორგი მთაწმიდელის თანახმად, „ქუეყანასა ჩუენსა – აფხაზეთს“ მდებარეობდა. ეს იყო პროვინცია ჯიქეთის ცენტრში, ეს პროვინცია კი ქერჩამდე აღწევდა. როგორც წყაროები უჩვენებენ, საქართველოს საპატრიარქოს ჩრდილო-დასავლეთის საზღვარი აღწევდა ხერსონესამდე. ასე მაგალითად, 1525-1550 წლების ბიჭვინთის იადგარში აფხაზეთის საკათალიკოსოს ჩრდილო-დასავლეთის საზღვრად დასახელებულია პუნქტი „კაფა“, ჩრდილოეთის საზღვრად კი – „რუსეთის სამზღვარი“. პუნქტი „კაფა“ მდებარეობდა ხერსონესთან – „კათალიკოზის საკურთხი არის, სამწყსო – ლიხსა და კაფას შუა და რუსეთის სამზღვარსა და ჭანეთს შუა“ (ქართ. სამართლის ძეგლები, ტ. II, გვ. 180).

საერთოდ ხერსონესი და კაფას ნახევარკუნძული პირველ საუკუნეებშივე დაკავშირებული იყო საქართველოსთან, მაგალითად – „კარდინალ ბარონიუსის აზრით, ახ.წ. აღ-ის 100 წელს იმპერატორ ტრა-

იანეს მიერ ხერსონესში განდევნილი პაპი წმ. კლიმენტის მეცადინეობის შედეგად კოლხეთსა და იბერიაში ქრისტიანობა გავრცელდა. არქანჯელო ლამბერტი კარდინალ ბარონიუსის ამ მოსაზრების შესახებ იქვე მიუთითებს, რომ „...კოლხეთი ხუთასი მილითაა დაშორებული ხერსონესიდან“, „...არქანჯელო ლამბერტი იმ აზრს იცავს, რომ კოლხეთსა და იბერიაში ქრისტიანობა წმ. ანდრეამ და წმ. ბართლომეომ გაავრცელეს“ (ი. ტაბაღუა, საქართველო ევროპის არქივებში, წ. I. 1984, გვ. 56).

„ქალაქი კაფუა მდებარეობს 17 ვერსტის დაშორებით კარაგოზიდან... ემხრობა კაფის ყურის დასავლეთ ნაწილს... ამ ქალაქმა ყირიმის აღების შემდეგ მიიღო თავისი ძველი სახელი – „თეოდოსია“, ამჟამად კი ისევ ეწოდება თავისი წინანდელი სახელი კაფუა“, მაგრამ ადრე თათრები ეძახდნენ ასევე – ქუჩუკ – სტამბულს. ქალაქს უჭირავს ძალზე მოხერხებული და ხელსაყრელი მდგომარეობა ვაჭრობაში. ის იყო ძალზე მნიშვნელოვანი ყველა პუნქტს შორის, რომლებიც გენუელებმა დაიჭირეს ყირიმში“ (*Записки Императорского Одесского общества историй и древностей*, т. 13, 1883, стр. 47);

აფხაზეთის საკათალიკოსოს ჩრდილო-დასავლეთის საზღვარი არის პუნქტი კაფუა, ყირიმში, ხერსონესთან. საქართველოს საპატრიარქოში აფხაზეთის საკათალიკოსოს ჩამოყალიბების შემდეგ საზღვარი კაფუამდე აღწევდა. ხერსონესის გათხრების დროს აღმოჩნდა ქართული ტაძარი, როგორც ეს გამოიკვლია კათალიკოს-პატრიარქმა კირიონმა. მანვე გამოთქვა აზრი, რომ VIII ს-ში გოთეთის უპირველესი ეპისკოპოსის იბერიაში ხელდასხმის შემდეგ გოთეთის ეკლესია ქართულ ეკლესიას დაექვემდებარა (ეპისკოპოსი კირიონი, ხერსონის ქართველთა მონასტერი, საღვთისმეტყველო კრებული, 1981 წ., №12, გვ. 17;) კაფუა გოთეთთან მდებარეობდა.

ბ. საქართველოს საპატრიარქოს ჩრდილოეთის საზღვარი

V საუკუნეში ვახტანგ გორგასალის მიერ დაარსებული ნიქოზის საეპისკოპოსოს სამწყსოში შედიოდნენ ჩრდილო კავკასიელები (დვალ-ოსები), და ასევე დასავლეთ საქართველოს ნაწილი (გლოლალების სანახები) – „არს ნიქოზს ეკლესია... გორგასალ ჰყო საეპისკოპოზოდ და დასუა ეპისკოპოზი, ზის დღესაც, მწყემსი კავკასიანთა, დუალთა და ან ოსეთად წოდებულისა, გლოლა ღებითურთ“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, 1959 წ., გვ. 370); „ქართლის ცხოვრების“ თანახმად, VII საუკუნეში ქართული ეკლესიის საზღვარი აღწევდა „...ჩერქეზის საზღვრამდის სრულიად ოვსეთისა...“ (ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 232). „...პონტოს ზღვიდამ დარუბანდის ზღვამდე“ (იქვე, გვ. 231, შენიშვნა I); საუკუნის პირველი ნახევრის საქართველოს საგარეო პოლიტიკის ისტორიისათვის, კრებული XVI საუკუნეში აფხაზეთის საკათალიკოსოს ჩრდილოეთის საზღვარი ემთხვეოდა რუსეთის სახელმწიფოს სამხრეთის საზღვარს, რომელიც ჯერ კიდევ არ იყო მოახლოებული კავკასიას – „რუსეთის სამზღვარსა და ჭანეთს შუა“-ო, – წერს „ბიჭვინთის იადგარი“. XVIII საუკუნეშიც კი აფხაზეთის საკათალიკოსოს თავის სამწყსოდ მიაჩნდა „პონტოს“, ანუ შავი ზღვის ჩრდილოეთით მდებარე მიწები – „პონტო ჩრდილოით“ (ქართული სამართლის ძეგლები, ტ. III. 1970 წ., გვ. 923);

XI საუკუნეში, საქართველოს საპატრიარქოს შექმნის დროს ქართულ ეკლესიაში რომ შედიოდა ჩეჩნეთი, ინგუშეთი, ოსეთი, ავარია – მთიანი დაღესტანი, ამის შესახებ მიუთითებს ახალი გამოკვლევები. **(В. Б. Виноградов, О реальности грузинского влияния на северо-западном кавказе в X-XIII вв.,** მაცნე, ისტორიის სერია, 1988 წ., №2, გვ. 165-168);

ჩრდილო კავკასიის მკვლევარი გ. ლამბაშიძე წერს: „ჩრდილო კავკასიის ქვეყნებში საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის იურისდიქციას გამონახავს XI ს-ის დამდეგს საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის მელქისედეკ I-ის მოხსენიება „აღმოსავლეთის პატრიარქად“ იმიერკავკასიის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი ქრისტიანული ძეგლის ტყობა-იერდას (ინგუშეთის) ტაძარზე... ავარეთში ქრისტიანული კულტურისა და საქართველო-დაღესტნის კულტურულ-

ისტორიულ ურთიერთობათა გასაშუქებლად განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია უმთავრესად ხუნძახსა და მის შემოგარენში ძველქართული დამწერლობის ძეგლთა არსებობა... ეს უნიკალური ძეგლები ნათლად და უტყუარად მიგვიჩვენებენ შუა საუკუნეთა ავარეთში ქართული დამწერლობისა და ენის გავრცელებაზე, იქაურ ეკლესია-ტაძრებში ქართული ღვთისმსახურებისა და ქართულ გრაფიკულ სისტემაზე აგებულ დამწერლობაზე... X-XIV სს-თა ავარეთში ქრისტიანობის ინტენსივიკაცია კარგად ჩანს წერილობით მონაცემებითაც – ...1310 წლის მალალაშვილისეული სახარების მიწანწერში (გიორგი ბრწყინვალეს დროს) დადასტურებულია დალესტანში რამდენიმე ეპარქიის არსებობა (ხუნძახის, ანწუხისა და ნახურისა) და ბოლოს აღვნიშნავთ, მეცნიერული თვალსაზრისით უძვირფასეს ცნობას სინას ერთ-ერთი ქართული მონასტრის XV ს-ის სააღაპე ნიგნიდან – „ხუნძელი კათალიკოსი ოქროპირის“ შესახებ, რომელსაც კორნელი კეკელიძე მიტროპოლიტთან აიგივებდა და რითაც დალესტანში ქართული მართლმადიდებლური ეკლესიის სამიტროპოლიტოს არსებობაა დადასტურებული“ (გ. ღამბაშიძე, საქართველოსა და ჩრდილოეთ კავკასიის ხალხთა კულტურულ-ისტორიული ურთიერთობა, ფეოდალური საქართველოს არქეოლოგიური ძეგლები, V, 1987 წ., გვ. 11-13).

ჩრდილო კავკასიაში საქართველოს საპატრიარქოს ერთ-ერთი სამიტროპოლიტოს არსებობა ხუნძეთის საკათალიკოსოს სახელწოდებით, წერილობითაა დადასტურებული.

გ. აღმოსავლეთის საზღვარი

ჯერ კიდევ V საუკუნეში, როგორც ითქვა, მოსე ხორენელი წერდა, ქართველთა განმანათლებელმა წმიდა ნინომ იქადაგა „კლარჯეთიდან – მასქუთთა ქვეყნამდელ“.

მასქუთთა ქვეყანა მდებარეობდა კასპიის ზღვის პირას, ახლანდელი დერბენდის სიახლოვეს, თვით მოსე ხორენელი თვლიდა, რომ

მის დროს V საუკუნეში ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში შედიოდა ვრცელი მიწები კლარჯეთიდან კასპიის ზღვამდე, რასაც ეთანხმება ქართლის ცხოვრება – ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში აღმოსავლეთით შედიოდა – კახეთი, შაქი, შირვანი და მიდგმით – წარმოვლით მთისა ადგილნი (ქართლის ცხოვრება, ტ. I, გვ. 232); „პონტოს ზღვიდან დარუბანდის ზღვამდე“.

1310 წლის წერილობით ცნობაშია – „ოდეს სანატრელმან მან პატრიარქმან ჩუენმან ექვთიმე მოიხილა კახეთს ანწუხისა საეპისკოპოსო და მიერიტგან გარდამოვიდა ნახურს, კაკ-ელისენს და მოვლო საყდარნი: კასრი სამეპისა, ყუმი ღვთისმშობლისა, ლექართს წმ. მოციქულთასწორისა ნინოსი, ზარს წმ. მთავარმონამისა გიორგისა, ვარდიანს წმ. ჰაბოსი, განუხს არჩილისი, ქიშ-ნუხს ღვთისმშობლისა, ბარდაშენს ელიასი... კვალად საყდარნი ხუნძთა, ნახჩთა, თოშეთისა, ნეკრესისა, ლაგუთისა, ბელქანისა, მაჯ-ფიფინეთისა, ფერიჯან-მუხახ-მამრეთისა და ყოვლისა ვაკისა, ე.ი. არს ძველისა მოვაკანისა და ელისენისა, ვერხვიანთ ზეგანით გამო, ივრის მდინარის ჩასართავამდე ალაზანსა და სანატრელმან ექვთიმე მიბრძანა ქურმუხისა მთავარ ეპისკოპოსსა და ყოვლისა მთეულისა წინამძღვარსა კირილე დონაურსა...“ (კ. კეკელიძე, ეტიუდები, II, 1945 წ., გვ. 314).

ამ ამონაწერიდან ჩანს, რომ უშუალოდ საქართველოს პატრიარქს ექვემდებარება ალბანეთის ჩრდილოეთით მცხოვრები ის სამწყსო, რომელიც წინ აღუდგა მონოფიზიტურ აღმსარებლობას და არ შეუერთდა კავკასიაში მონოფიზიტურ ცენტრს - სომხურ ეკლესიას. ამ მხარეს ჰერეთი ეწოდებოდა, მოიცავდა ტერიტორიას, რომელსაც შემდგომ შაქი ეწოდა, მდებარეობდა მტკვარ-ალაზნის შესართავიდან ვიდრე მტკვარ-არაქსის შესართავამდე, მტკვრის მარცხენა სანაპიროს მომცველი ქვეყანა. აქ მთავარი სასულიერო ცენტრი საქართველოს საპატრიარქოში შემავალი გიშის საეპისკოპოსო იყო. რაც შეეხება ალბანეთს, მას კავკასიაში განსახილველ დროს, VII ს.-ში, შემოსული არაბები „არანს“ უწოდებდნენ. ქართული წყაროებით რანი (არანი) მტკვრის მარჯვენა სანაპიროს ქვეყანა იყო.

აღსანიშნავია, რომ ჰერეთის ქრისტიანები ქართულენოვანნი იყვნენ. მათი დედაენა იყო ქართული ენა. ისინი V საუკუნეში მცხეთის ეკლესიას ექვემდებარებოდნენ. ეს „შუშანიკის წამებიდანაც“ ჩანს. შემდგომ, პოლიტიკური მიზეზის გამო, ჰერეთის ქრისტიანები იერარქიულად დაექვემდებარნენ ალბანეთის საკათალიკოსოს. VI საუკუნიდან როგორც ალბანეთის, ისე ქართლის საკათალიკოსოები სომხური ეკლესიის მძლავრ ზეგავლენას განიცდიდნენ სპარსთა სახელმწიფოს ნებით. ამის გამო, ალბანეთის საკათალიკოსოში, საეკლესიო ენად დაინერგა არა მშობლიური ქართული და ალბანური ენები, არამედ ეკლესიებში წირვა-ლოცვისათვის გამოიყენებოდა სომხური ენა. ამის მიზეზი სპარსთა ზემოქმედების გარდა, ალბანეთის ხალხთა მრავალეროვნება იყო. ალბანეთში გავრცელებული იყო როგორც სპარსული, ასევე თურქული და კავკასიური ენები, ამ ქვეყნის ჩრდილო-დასავლეთით კი ჰერეთის მოსახლეობის დედაენა იყო ქართული ენა.

VII საუკუნის ბოლოს, მოვსეს კალანკატუაცის თანახმად, ალბანეთის ეკლესიამ საბოლოოდ დაკარგა ავტოკეფალია და ის შეუერთდა სომხურ ეკლესიას (მოვსეს კალანკატუაცი, ალვანთა ქვეყნის ისტორია, 1985 წ., გვ. 140); ამის გამო იმუჟამად ალბანეთის ნაწილად გადაქცეულ ჰერეთშიც სომხური ეკლესიის მეცადინეობით გავრცელდა მონოფიზიტობა. ეს მწვალებლობა ჰერეთში აღმოუფხვრია დინარა დედოფალს X საუკუნეში. ამის შემდეგ ჰერეთი და აღმოსავლეთის მხარეები კვლავ თავის დედა ქართულ ეკლესიას დაუბრუნდა. XI საუკუნეში საპატრიარქოს შექმნის შემდეგ, ჰერეთსა და მის აღმოსავლეთით მდებარე ქვეყნებზე იურისდიქციას საქართველოს პატრიარქი ახორციელებდა, როგორც ზემოთ მოყვანილი ამონაწერებიდანაც ჩანს.

დ. სავლვაკი სამხრეთით

იმპერატორ კონსტანტინე პორფიროგენეტის თანახმად, საქართველოს სამხრეთის საზღვარი მდინარე არეზამდე (არაქსამ-

დე) ჩადიოდა, ის წერს, – მდინარე არაქსის „...მარცხენა მხარე იბერი- ისაკენ მიმართული ეპყრათ იბერებს, ხოლო მარჯვენა, რაც თეო- დოსიოპოლისაკენ არის, როგორც ციხეები, ისე სოფლები იყვეს ჩვენი მბრძანებლობის ქვეშ. საზღვრად მდინარე იქნება“ (გეორგიკა, ტ. IV, ნაკვეთი II, გვ. 271); იბერიაში შემავალი „მესხეთის ძირეულ ნაწილს შეადგენდა სექტორები მეზობელი არაქსისა და დასავლეთ ევფრატის ხეობებისა“ (პ. ინგოროყვა, გიორგი მერჩულე, გვ. 297);

არაქსისა და ევფრატის სათავეები X საუკუნეში არა მხოლოდ კონსტანტინე პორფიროგენეტის დროს იყო ქართველებით დასახ- ლებული, არამედ საერთოდ არაქს-ევფრატის სათავეების მიწა-წყა- ლი ისევე, როგორც ტრაპეზუნტის ოლქის მთიანეთი -პარიედრედან ვანის ტბის მიმართულებით, სტრაბონის ცნობით, იბერების ისტო- რიულ მიწა-წყალს წარმოადგენდა ძვ.წ. II საუკუნებდე, ამ მიწა-წყ- ლის არმენიის სახელმწიფოში შესვლამდე.

სტრაბონი წერს – „მოგვითხრობენ, რომ წარსულში არმენიის პატარა ქვეყანა გაფართოვდა არტაქსიასა და ზარიადრიას ომების შედეგად. ისინი იყვნენ ანტიოქ დიდის მხედართმთავრები, მისი დამ- არცხების შემდეგ კი მეფეები გახდნენ. მათ ერთად გააფართოვეს თავიანთი სამფლობელო, ჩამოაჭრეს რა ირგვლივ მცხოვრებ ხალხ- ებს ოლქები, კერძოდ... იბერებისაგან მიიტაცეს პარიადრეს მთისწინეთი, ხორძენე და გოგარენე, რომელიც კირის მეორე მხარე- საა, ხალიბებს და მოსინიკებს ჩამოაჭრეს კარენიტი და ქსერქსენე, მცირე არმენიის მოსაზღვრე ნაწილები“ (სტრაბონი, გეოგრაფია, XI, 14, 5).

ამ ჩამორთმეულ (უკვე არმენიაში შემავალ მიწებზე) ქართულებ- ბი (იბერები) უწყვეტად ცხოვრობდნენ ოსმალების სახელმწიფოს შექმნამდე და მის შემდგომ საუკუნეთა მანძილზე, ისინი ტაოში ამ- უამადაც კი ცხოვრობენ.

ეს მხარეები სტრაბონამდეც ქართველი ხალხის სამშობლო იყო, ამიტომაც ჯერ კიდევ ქრისტეშობამდე ათასი წლით ადრე აქ, ამ მხარეებში წარმოიქმნა ქართველი ხალხის პირველი სახელმწიფოე- ბი – დიაოხი და კოლხა. დიაოხისა და კოლხასაგან მომდინარეობენ

ამ მხარეებში გავრცელებული ტოპონიმები – „ტაო“ და „კოლა“. მოსეს ხორენაცის თანახმად, ქრისტემდე, ამ მხარეებში შემოსვლის დროს (VI-V საუკუნეებში), არმენიელებს აქ ადგილობრივი მოსახლეობა დახვედრია, რომელთა ასიმილაციაც მაშინვე დაწყებულა. ხორენელის თანახმად, არმენიელთა ერთ მეფეს აუკრძალავს ადგილობრივი მოსახლეობისათვის მშობლიურ ენაზე ლაპარაკი და ნება დაურთავს არმენიელთა ენაზე ლაპარაკისა. – „ამასთანავე არამა უბრძანა იქაურ მკვიდრთ, შეეთვისებინათ სომხური ენა და ლაპარაკი“ (მოვსეს ხორენაცი, სომხეთის ისტორია, 1984 წ., გვ. 77); ხორენელი მრავალგზის აღნიშნავს – „საკვირველია მემატანის ნათქვამი, რომ ჩვენს ქვეყანაში მრავალ ადგილას გაფანტულად მკვიდრობდა მცირერიცხოვანი ხალხი, ჩვენი ძირეული წინაპრის, ჰაიკის მოსვლამდე“ (იქვე, გვ. 73). ანდა „მატიანეში აქაც აღნიშნულია, რომ ველის სამხრეთ ნაწილში, ერთ წაგრძელებულ მთასთან ადრიდანვე ცხოვრობდნენ მცირეოდენი კაცნი, რომლებიც ნებით დამორჩილდნენ გმირს“ (იქვე, გვ. 70); ანდა „...არ შემიძლია ვთქვა დაბეჯითებით, შთამომავალია იგი ჰაიკისა თუ ჰაიკის (მოსვლამდე) ამ ქვეყანაში მცხოვრები ხალხისა, რომელთა არსებობაზე მიუთითებენ ძველი თქმულებები“ (მოვსეს ხორენაცი, სომხეთის ისტორია, 1984 წ., გვ. 108); ხორენელის მთარგმნელი და კომენტატორი ალ. აბდალაძე ამის შესახებ წერს – „ხორენაცის ამ და მსგავს ცნობებში ასახულია ისტორიული სინამდვილე იმის შესახებ, რომ ე.წ. „დიდი სომხეთის“ მიწა-წყალზე სომეხთა მოსვლამდე მკვიდრობდნენ სხვა ხალხები, მათ შორის ქართული მოდგმის ტომებიც“ (იქვე, გვ. 249);

ქართველთა ასიმილაცია არმენიელთა მიერ „დიდი სომხეთის“ მიწა-წყალზე წარმატებული იყო სომხეთის აღმოსავლეთ ნაწილში, მაგრამ დასავლეთ სომხეთში არეზისა და ევფრატის სიახლოვეს მცხოვრებმა ქართველებმა დიდხანს შეინარჩუნეს თავიანთი ენა, ჩანს, იმის გამო, რომ ქრისტემდე IV-III საუკუნეებში შექმნილი იბერიის სახელმწიფო ამ მიმართულებით საზღვრებს იფართოებდა ხოლმე, განსაკუთრებით I-II საუკუნეებში.

შემდგომ საუკუნეებში სომხეთის გაძლიერებამ დააჩქარა სომხ-

ეთში მცხოვრები ქართველების ნაწილობრივი ასიმილაცია. საქართველოს საპატრიარქოს წარმოქმნის დროს ე.წ. „დიდი სომხეთის“ ტერიტორიაზე ცხოვრობდა უამრავი ქართველი ადგილობრივი მცხოვრები, მათთვის დაარსებული იქნა საეპისკოპოსოები, რომელთა საზღვრები აღწევდა რახსისა და ევფრატის ხეობებამდე. „XIII საუკუნეში მონღოლთა ბატონობის დროსაც კი მესხეთის მთავრის კუთვნილი ქვეყანა იწყებოდა ტაშისკარიდან და გრძელდებოდა, „აღმართ, ვიდრე კარნუ ქალაქამდე“. XIV საუკუნეშიც ტაშისკარიდან ვიდრე ბასიანამდე „მესხთა ქვეშე დაწესებული ქვეყანა იყო“... XVII საუკუნის ანტიოქიელი პატრიარქი მაკარი ადასტურებს, რომ ადრე საქართველოს სამხრეთი საზღვარი იყო მდინარე ევფრატი და ევფრატის აქეთა ტერიტორიები სულ საქართველოდ ითვლებოდა. საქართველოს საზღვარი რომ ევფრატამდე ჩადიოდა, ამას ამონიშნებს ჩელებიც. მდინარე არეზის აქეთა მხარესა და არზრუმის მიდამოებს დიდხანს შემორჩა ქართული მოსახლეობა. XVII საუკუნეში არზრუმის მიდამოებში გამოვლილმა არქანჯელო ლამბერტიმ რამდენიმე ქართული სოფელი ნახა, რომელთაც არზრუმელად წოდებული ქართველი მწყემსმთავარი ეჯდათ არზრუმში“ (შ. ლომსაძე, სამცხე-ჯავახეთი, გვ. 256).

ამის გამო იყო, რომ საქართველოს საპატრიარქოში შედიოდა – ანისის, ყარსის, ვალაშკერტისა და სხვა საეპისკოპოსოები.

ეს მხარეები დავით კურაპალატის დროს ივერიის ანუ „ქართველთა“ სამეფოს შემადგენლობაში მოექცა, ბიზანტიის იმპერიამაც აქ (თეოდოსიოპოლ-არზრუმიდან ანისამდე) თავისი ადმინისტრაციული ერთეული ჩამოაყალიბა „იბერიის თემის“ სახელწოდებით. რადგან ამ მხარეებს შუა საუკუნეებში სომხეთი ეწოდებოდა, აქ საქართველოს საპატრიარქოს მრევლის სულიერ მეთაურს „სომხეთის მიტროპოლიტი“ ერქვა.

„უკთიმებთღვთობიერებას საკათალიკოსოთა შორის“

საქართველოს საპატრიარქოში, წყაროთა თანახმად, შედიოდა: 1. ქართლის საკათალიკოსო; 2. აფხაზეთის საკათალიკოსო; 3. სომხეთის სამიტროპოლიტო; 4. ჩრდილო კავკასიის ქრისტიანები. (უცხოელები, ხშირად, მათ მეთაურებს არა კათალიკოსებს, არამედ არქიეპისკოპოსებს, სრულიად საქართველოს პატრიარქს კი „კათალიკოსს“ უწოდებდნენ, ამასთანავე აფხაზეთის საკათალიკოსოს - „ქვემო იბერიის“ საარქიეპისკოპოსოს, ქართლისას კი „ზემო იბერიის“ საარქიეპისკოპოსოს უწოდებდნენ).

ყოველ საკათალიკოსოში შედიოდა საეპისკოპოსოები. დასავლეთ საქართველოს საეპისკოპოსოები უშუალოდ ექვემდებარებოდა აფხაზეთის კათალიკოსს, აღმოსავლეთ საქართველოს საეპისკოპოსოები კი – ქართლის კათალიკოსს. ქართლის კათალიკოსსა და აფხაზეთის კათალიკოსს შორის უფროს-უმცროსობითი დამოკიდებულება არსებობდა.

საქართველოს საპატრიარქოს მეთაურად – პატრიარქად, როგორც წესი, ქართლის კათალიკოსს სვამდნენ, ანუ ქართლის კათალიკოსი იმავე დროს საქართველოს პატრიარქი იყო, მაგრამ არსებობდა გამონაკლისიც, როდესაც აფხაზეთის კათალიკოსები, როგორც უცხოური, ისე ქართული წყაროებით სრულიად საქართველოს პატრიარქებად მოიხსენებიან. ამ საკითხს ქვემოთ ვეხებით.

საქართველოს საპატრიარქოს მეთაურს ოფიციალურად ეწოდებოდა – **„ყოვლისა საქართველოჲსა პატრიარქი და ქართლისა კათალიკოსი“** (ივ. ჯავახიშვილი, ქართველი ერის ისტორია, ტ. IV, გვ. 51). ქართლის კათალიკოსი რომ იმავე დროს საქართველოს პატრიარქი იყო, სიტყვა „პატრიარქი“ – შუა საუკუნეთა საქართველოში ითარგმნებოდა და იხმარებოდა მისი ქართული თარგმანი „მამამთავარი“. 1103 წლის დოკუმენტში პატრიარქს ასე მოიხსენიებენ – **„იოვანე წმიდისა კათალიკოსისა და ყოვლისა საქართველოჲსა ყოვლად ღირსისა მამათ-მთავრისა მრავალნი არიან წელნი“** (დიდი სჯულის

კანონი, 1975წ., გვ. 553), XIII საუკუნის დოკუმენტშია – „...წმიდისა მამათმთავარსა ჩუენსა არსენის ქრისტეს მიერ ქართლისა კათალიკოზსა“... (ქართული სამართლის ძეგლები, ტ. III, 1970 წ., გვ. 161),

1610 წლის – „ყოვლისა საქართველოესა მამათმთავართმთავარმან კათალიკოზმან პატრონმან ზებედეშ“ (იქვე, გვ. 388); „ყოვლისა აღმოსავლისა და ჩრდილოესა დიდმან მამამთავარმან, კათალიკოზმან პატრონმან ზებედეშ“ (იქვე, გვ. 390); 1616 წლის – „ყოვლისა საქართველოსა დიდმან მამათმთავართმთავარმან, ქართლისა კათალიკოზმან პატრონმან იოვანემ“ (იქვე, გვ. 342);

აქ ყურადღება უნდა მიექცეს, რომ ქართული ეკლესიის მეთაურს ეწოდება საქართველოს მამამთავარი, ანუ პატრიარქი და ქართლის კათალიკოსი. საქართველო და ქართლი XI საუკუნის შემდეგ ერთი და იგივე ცნებები არ არის, საქართველო „ნიკოფსიიდან დარუბანდამდე“, მოქცეულ ქვეყანას, ხოლო ქართლი, – ლიხის მთის აღმოსავლეთით მდებარე პროვინციებს ერქვა, ამიტომაც როცა ქართული ეკლესიის მეთაურს უწოდებენ საქართველოს პატრიარქსა და ქართლის კათალიკოსს, ჩვენ ისევე უნდა გავიგოთ, როგორც წერენ – ის მთელი, სრულიადი, „ყოველი“ საქართველოს პატრიარქი იყო და ამავე დროს კათალიკოსი ქართლისა (თუმცა XI საუკუნემდე „ქართლი“ სრულიად საქართველოს ეწოდებოდა).

ზემოთ მოყვანილი ამონაწერებიდან აშკარად ჩანს, რომ სრულიად საქართველოს პატრიარქი იმავე დროს არის ქართლის კათალიკოსი, ანუ საქართველოს მამამთავარი აერთიანებს ორ ტახტს – ქართლის კათალიკოსისას და საქართველოს პატრიარქისას. ის ორი ტახტის მპყრობელია. აფხაზეთის კათალიკოსსა და ქართლის კათალიკოსს შორის დამოკიდებულება თუ როგორი სახის იყო, გარკვეულია მეცნიერთა მიერ – „მცხეთის პატრიარქი, აფხაზეთის კათალიკოსისათვის გახდა „მამა“, თვით აფხაზეთის კათალიკოსი „უმრწმესი“ (უმცროსი) კათალიკოსი“ (ბ. ლომინაძე – საქართველოს საპატრიარქო და მისი ავტოკეფალია. საღვთისმეტყველო კრებული, 1981 წ., №12, გვ. 97);

ხშირად დასავლეთ საქართველოს კათალიკოსები თავიანთ თავს

„ქვემო ივერიის“, ანუ აფხაზეთის კათალიკოსს უწოდებდნენ (ქართული სამართლის ძეგლები, ტ. III, 1970, გვ. 923); ხოლო აღმოსავლეთ საქართველოს – „ზემო ივერიის“ ანუ „ზემო საქართველოს“ კათალიკოსებს. (იქვე, გვ. 901); „სრულიად ივერიად“ ანუ „სრულიად საქართველოდ“ ორივე საკათალიკოსოს ტერიტორია მოიხსენიებოდა.

საქართველოს ერთიანი სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ XV-XVI საუკუნეებიდან, აფხაზეთის საკათალიკოსო არ გამოყოფია „ქართულ ეკლესიას“, როგორც წერს ათეისტური ეპოქის ზოგიერთი მეცნიერი, პირიქით, როგორც დოკუმენტები აჩვენებს აფხაზეთის კათალიკოსებმა სრულიად საქართველოს ეკლესიის მეთაურებად-პირველიერარქად წარმოადგინეს თავიანთი თავი.

ქართული ეკლესიის მთლიანობას ადასტურებს ის ფაქტები, რომ საქართველოს სახელმწიფოებრივი ერთიანობის დარღვევის შემდეგაც აფხაზეთის კათალიკოსები ეკლესიის ურღვევობის შენარჩუნების მიზნით თავიანთ თავს სრულიად საქართველოს პატრიარქსა და მაკურთხეველს უწოდებდნენ. მაგალითად, XVIII ს-ის აფხაზეთის კათალიკოსი გრიგოლი თავის მიერ გამოცემული დოკუმენტებს ხელს აწერს ასე – **„გრიგოლ მწყემსი ქრისტეს მიერყოვლისა საქართველოსა კათალიკოსი“** („ქართული სამართლის ძეგლები“, III, გვ. 675);

ასევე ზოგიერთი სხვა აფხაზეთის კათალიკოსიც თავის თავს საქართველოს პატრიარქს უწოდებდა XVII ს-ის ბოლოსა და XVIII ს-ის დასაწყისში, ანუ ის არა მხოლოდ აფხაზეთის არამედ სრულიად საქართველოს მაკურთხეველად თვლიდა თავის თავს.

ეს ფაქტი ასახულია უცხოურ წყაროებშიც.

უცხოური წყაროების თანახმად ამ ეპოქაში აფხაზეთის კათალიკოსი სრულიად საქართველოს (იბერიის) უხუცეს (უპირატეს) პირველიარარქად ითვლებოდა, მაგალითად ანტიოქია-იერუსალიმის პატრიარქი დოსითეოსი (XVII ს.) ამის შესახებ წერდა – **„იბერიაში ორი არქიეპისკოპოსია, რომელთაც ქართველები უწოდებენ კათალიკოსებს. ქვემო იბერია, რომელსაც ძველად კოლხეთს უწოდებდნენ, აქვს ეპარქიები იმერეთში, გურიაში, სამეგრელოში, აფხაზეთში, სვანეთსა და**

მესხეთის ნანილში. ზემოდა ქვემო იბერიას შორის საზღვარი არის ქედი, რომელიც კავკასიის მთებში იწყება, ქართულად ქულფარგი ეწოდება, ქვემო იბერიის კათალიკოსი პატივით უფრო მეტია ზემო იბერიის კათალიკოსზე ... მეფე, ე.ი. იმერეთის თავი, მათთან იწოდება მთელი იბერიის მეფეთა-მეფედ“ (დოსითეოსი, იერუსალიმელი პატრიარქები, თავი V, გვ. 510, წიგნიდან: Митрополит Сардский Максим, „Церковь Грузии и ее автокефалия“ феология, Афины, 1966 стр. 51).

მეორე იერუსალიმელი პატრიარქი ხრისანფი ამბობს: „...საქართველოში, რომელსაც ადრე იბერია ერქვა, იყო ორი არქიეპისკოპოსი, რომელთაც ჩვეულების თანახმად უწოდებენ კათალიკოსებს და არა არქიეპისკოპოსებს. ასე მათ მარტო ქართველები უწოდებენ. ამათგან ერთი, ე.ი. არქიეპისკოპოსი ქვემო იბერიისა, იწოდება იმერეთის, ოსეთის, გურიის და სრულიად ქვემო იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად, ანუ მარტივად, სრულიად იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად, როგორც უფროსი ზემო იბერიის კათალიკოსზე. ხოლო მეორე, ე.ი. ზემო იბერიისა, იწოდება ქართლის, კახეთის, ალბანიის და სრულიად ზემო იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად... რომელი იმპერატორის დროს, ან რომელ კრებაზე გახდა ის საარქიეპისკოპოსო, ჩვენ ზუსტად ვერ დავადგინეთ, მაგრამ 26 ივნისის სვინაქსარში ვპოულობთ, რომ იოანე, გოთეთის ეპისკოპოსი, ხელდასხმული იქნა იბერიის კათალიკოსის მიერ, რადგანაც რომაულ ქვეყნებში ბატონობდა ხატმებრძოლთა ერესი, ასე რომ, როგორც ჩანს, ერეკლეს შემდეგ ისავრამდე ქვემო იბერია საარქიეპისკოპოსო გახდა...“ (წიგნიდან: Митрополит Сардский Максим, „Церковь Грузии и ее автокефалия“ феология, Афины, 1966 стр. 49).

ანტიოქელ-იერუსალიმელი პატრიარქები ერთიანი სახელმწიფოს დანაწევრების შემდეგ ეწვივნენ საქართველოს, იმყოფებოდნენ აფხაზეთის საკათალიკოსოში XVII ს-ში, თავიანთი თვალთი ნახეს, შეაფასეს და წიგნების სახით გამოაქვეყნეს საქართველოს ეკლესიის ყოფა თავიანთ ეპოქაში.

მათი აღწერიდან ნათლად ჩანს, რომ, როგორც უკვე აღვნიშ-

ნეთ, საქართველოს დაშლის შემდეგ აფხაზეთის საკათალიკოსო კი არ გამოეყო ქართულ ეკლესიას, როგორც ბოლო დროს წერს ზოგიერთი ისტორიკოსი, არამედ პირიქით, აფხაზეთის კათალიკოსი „სრულიად იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად“ იწოდდა, ანუ სრულიად საქართველოს ეკლესიის მეთაურად წარმოადგინა საკუთარი თავი. ეს ფაქტი აფხაზეთის საკათალიკოსოს საბუთებიდან დასტურდება. ფაქტი, რომ საქართველოს დაშლა-დანაწევრებისას აფხაზეთის კათალიკოსები თავიანთ თავს სრულიად საქართველოს პატრიარქებად მიიჩნევდნენ, ამ ეპოქის საქართველოს ეკლესიის მთლიანობის უტყარი ნიშანია.

ისმის კითხვა, რატომ მიიჩნიეს აფხაზეთის კათალიკოსებმა თავისი თავი სრულიად საქართველოს პატრიარქად აღნიშნულ ეპოქაში? ამ კითხვის პასუხისათვის მასალას გვაძლევენ თვით უცხოელი პატრიარქები თავიანთ აღწერებში. ანტიოქიელ-იერუსალიმელი პატრიარქების ეპოქაში, აღმოსავლეთ საქართველოს მაჰმადიანური სპარსეთის სახელმწიფო დაეპატრონა და სამწყსო ქართლ-კახეთის მაჰმადიანი მეფე-ხანების ხელქვეითად იქცა, რამაც ქართლის საკათალიკოსო დააკნინა (წმ. ევდემონ კათალიკოსო ციხის მაღალი კოშკიდან გადმოაგდეს და მოკლეს, მრავალი სხვა კათალიკოსი დააპატიმრეს ანდა ქვეყანა დაატოვებინეს), ასეთ კრიტიკულ დროს სრულიად იბერიის მრევლი მათ ჭეშმარიტ მეფედ ქრისტიან იმერეთის მეფეს მიიჩნევდა. პატრიარქი ხრისანფი წერს- **„მეფე, ე.ი. იმერეთის თავი, მათთან იწოდება მთელი იბერიის მეფეთა-მეფედ“**, შესაბამისად, მსგავსადვე, დოსითეოსის სიტყვით - **„არქიეპისკოპოსი ქვემო იბერიისა, იწოდება. . . სრულიად იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად, როგორც უფროსი ზემო იბერიის კათალიკოსზე“**.

როგორც ითქვა, უცხოელი პატრიარქები აფხაზეთის საკათალიკოსოს „ქვემო იბერიის საარქიეპისკოპოსოს“, მის მეთაურს კი „სრულიად იბერიის კათალიკოსს“ უწოდებდნენ.

აფხაზეთის ანუ ქვემო იბერიის კათალიკოსმა საქართველოს (სრულიად იბერიის) ეკლესიის მეთაურობა იმ დროს მიიღო, როდეს-

საც ქართლ-კახეთს მაჰმადიანი მეფე-ხანები მართავდნენ თითქმის 150 წლის მანძილზე.

ღვთის შეწევნით XVIII ს. 50-იან წლებში ქართლ კახეთის ტახტზე კვლავ ქრისტიანი მეფეები ავიდნენ, ამ მომენტმა კვლავ გააძლიერა ქართლის საკათალიკოსო, მან კვლავ დაიბრუნა ძველი ავტორიტეტი და ძველებურად კვლავ იწოდა საქართველოს კათალიკოსად.

ეს ფაქტი საეკლესიო სამართლის სფეროშიც ასახა, მაგალითად ანტონ კათალიკოსის დიკასტერიის (საეკლესიო სასამართლოს) სამართლის სფეროში აღმოსავლეთთან ერთად დასავლეთ საქართველოც შედიოდა (მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე, საქართველოს საეკლესიო კრებები, 2003, ტ. III. გვ. 7-9).

სამართლებრივად და ადმინისტრაციულად XVIII ს-ის ბოლოს აფხაზეთის კათალიკოსთა ტახტზე მჯდომი წმ. დოსითეოს ქუთათელის დროს საქართველოს ეკლესია ერთიანი იყო ისევე, როგორც ყოველთვის IV ს-დან.

XIX ს-ში მთელი ეს სისტემა მოიშალა, რადგანაც საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალია გააუქმა რუსეთის საიმპერატორო ხელისუფლებამ.

წმიდა ნინო ლავიკის განმანათლებელი (ლავიკის ეპარქია, ბიტიუნტი)

ბიჭვინთა, VIII საუკუნიდან ვიდრე XVII საუკუნემდე, თითქმის ათასი წლის მანძილზე „ქვემო იბერიის“ ანუ აფხაზეთის სააკათაკიკოსოს სასულიერო ცენტრს წარმოადგენდა, აქ ედგათ ტახტი დასავლეთ საქართველოს მომცველ აფხაზეთის საკათალიკოსოს მეთაურებს, აქედან მართავდნენ ეპარქიებსა და მრევლს.

აფხაზეთის საკათალიკოსო მუდამ ქართულენოვანი იყო, მათი მეთაურები იყვნენ ქართველი დიდებულები ბაგრატიონების, აბაშიძეების, ჩხეტიძეების, გურიელების, ქვარიანების, ათაბაგების, წუ-

ლუკიძეების, ლორთქიფანიძეების, საყვარელიძეების, ერისთავების და სხვა ქართული საგვარეულოს წარმომადგენლები. იყვნენ ქართველი მამულიშვილები და ამაცობდნენ იმით, რომ, როგორც თვითონ წერენ – „ჩვენ ქართველნი ღვთისმშობლის წილხდომილნი ვართ“ (მაგალითად, აფხაზეთის კათალიკოს გრიგოლ ლორთქიფანიძის ბიჭვინტისადმი შეწირულობის წიგნში ნათქვამია- „პირველწოდებულსა ანდრეას მოეცა ჩრდილოეთისა ქვეყანა მოქცევად ჩვენებითა წმიდისა ღვთისმშობელისათა, რამეთუ **ჩვენ ქართველნი** მისნი წილხდომილნი ვართ, (და წინა) კათალიკოზთა ბიჭვინტისა ღვთისმშობელისათა მსახურება საყდრისა დიდად ეღვანათ“ (ქართული სამართლის ძეგლები, III, გვ. 727). ისინი ამავე საბუთებში პირველსაუკუნეთა IV-V საუკუნეთა ქართულ სახარებებს წმიდა წიგნებად მიიჩნევდნენ, და წერდნენ – „**ჩვენი სახარებანი** წმიდად თარგმნილია“, ერთერთ საბუთში კი მათ მიერ გაღებულ სხვა მდიდარ შენაწირებთან ერთად ნახსენებია „მოხატული ქართლის ცხოვრება“. არსებობს სხვა უამდევი ათასწლოვანი დამადასტურებელი საბუთი მრევლისა და იერარქების ქართველობისა, ქართული ეკლესიის წევრობისა (მთავარეპისკოპოსი ანანია ჯაფარიძე, აფხაზეთი, 2001, გვ. 52-55).

ბიჭვინთან დაკავშირებით უნდა ითქვას, რომ არცერთ ქართულ წყაროში არაა ოდნავი მითითებაც კი, რომ ოდესმე ბიჭვინთა ბერძნული ან ბიზანტიური ეკლესიის მიერ იყო დაარსებული, პირიქით, ბიჭვინთის წარსული ქართულ ეკლესიასთანაა დაკავშირებული. წყაროთა მიხედვით ბიჭვინთა – ქართული ეკლესიის ნაყოფია. შეხედულება ბიჭვინთის წარსულთან დაკავშირებით შეიცვალა, ძირითადად, XX საუკუნეში და ამჟამად მიღებული შეხედულებით ბიჭვინთა არის ბერძნულ-რომაული წყაროების **პიტიუნტი ანუ, იგივე, პითია**.

მიიჩნევა რომ ბიჭვინთელი ეპისკოპოსი მონაწილეობდა I მსოფლიო კრებაში 325 წელს. მაგრამ სხვა აზრისა იყო ცნობილი მეცნიერი ნ. ადონცი, ასევე პ. ინგოროყვა და სხვანი, მათი აზრით **პიტიუნტი მდებარეობდა არა აფხაზეთში, არამედ ისტორიული საქართველოს სხვა რეგიონში, რომელიც მოიცავს ოფ-ათინა-რიზეს ოლქს და ლაზიკა ერქვა**.

ნ. ადონცი თავისი აზრის ერთერთ საბუთად მიიჩნევს იმას, რომ რომაულ წყაროთა ცნობით პიტიუნტსა და სებასტოპოლისში თავისი მუდმივი საჯარისო ნაწილი ჰყავდა დაბანაკებული „არმენიის დუქს“, რომელიც იყო პონტო-მცირე არმენიის რომაული სამხედრო ოლქის მხედართმთავარი.

ადონცის სიტყვით, არმენიის დუქსის გავლენის სფეროში არ შედიოდა დასავლეთ საქართველო და მით უმეტეს მისი შორეული მხარე ცხუმ-ბიჭვინთას ოლქი, აქ მას არ შეეძლო თავისი საჯარისო დანაყოფის დაბანაკება (მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე, საეპისკოპოსოები ლაზიკაში, 2011, გვ. 212).

პ. ინგოროყვა პიტიუნტს ოფ-რიზეს რეგიონში ათავსებს, ამასთანავე უთითებს ძველ ავტორებსა და ძველ რუკებს, სადაც პიტიუნტი ტრაპეზუნტსა და ქოროხს შორის ზღვისპირზეა მოთავსებული, საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციის სამხრეთ საზღვართან. ამავე აზრს სხვა წყაროებით ადასტურებენ ახალი მკვლევარები (გ. ანდრიაძე, უცნობი ისტორიული საქართველო, ქრისტიანული ლაზეთი, 2012).

ქართული და სომხური ეკლესიების იურისდიქციის საზღვრების შესახებ გარკვეულ ცნობებს იძლევა წმიდა გრიგოლ სომეხთა განმანათლებლის არაბული თარგმანი, რომელიც VII-IX საუკუნეებს მიეკუთვნება.

მიღებული თვალსაზრისით აღნიშნულ არაბულ ხელნაწერში იკითხება თითქოს წმიდა გრიგოლმა თავისი ეპისკოპოსები გააგზავნა ლაზეთში, მაგრამ ჯერ კიდევ 1908 წელს მიუთითა ცნობილმა მეცნიერმა ნ. ადონციმ, რომ მან (წმ. გრიგოლმა) თავისი ეპისკოპოსი გააგზავნა არა ლაზეთში, არამედ „არზანენაში“, ის წმ. გრიგოლის ცხოვრებას არაბულ ხელნაწერებში კითხულობს არა სიტყვა „ლაზეთს“, არამედ „არზანენას“ ასე, რომ ლაზეთი, და მით უმეტეს აფხაზეთი, არ იყო წმიდა გრიგოლის სამოღვაწეო არეალი (მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე, საეპისკოპოსოები ლაზიკაში, 2011, გვ. 432).

პირიქით, ლაზეთი იყო წმიდა ნინოს სამოღვაწეო არეალი გე-

ლასი კესარიელისა და გელასი კვიზიკელის თანახმად. ხოლო ლაზიკის მიტროპოლიტ გერმანეს ცნობით ივერთა განმანათლებლის მირ ყოფილა დაარსებული ოფის საეპისკოპოსო კათედრა (გ. ანდრიაძე, უცნობი ისტორიული საქართველო, ქრისტიანული ლაზეთი, 2012, გვ, 83-93). აქვე, როგორც ითქვა, მიუთითებენ პიტიუნტს კათედრის მდებარეობასაც. შესაძლოა ოფისა და პიტიუნტის კათედრები ერთი და იგივე იყო. და აქ, ანუ ლაზეთში, იღვანა წმ. ნინომ იბერიაში გამგზავრებამდე, ალბათ 310-320-იან წლებში.

გელასი კესარიელი და გელასი კვიზიკელი წერენ რომ წმიდა ნინომ მოაქცია „იბერები და ლაზები“. ეს უძველესი IV-V სს. ცნობები მიუთითებენ, რომ ლაზეთი – წმიდა ნინოს სამოღვაწეო არეალი იყო და არა წმიდა გრიგოლისა, მართლაც, ხორენაცის ცნობით წმიდა ნინომ იქადაგა „კლარჯეთიდან მასქუთებამდე“, ე.ი. კლარჯეთ-ლაზეთი წმიდა ნინოს სამოღვაწეო არეალი იყო.

წმიდა ნინოს დროს, ვახუშტი ბატონიშვილის თქმით, კლარჯეთში შედიოდა არა მხოლოდ ერთი მცირე ხეობა არტანუჯის ოლქში, არამედ ვრცელი არეალი, მასში ტაოსა და სპერთან ერთად შედიოდა ზღვისპირეთი, რომელსაც ქართულ წყაროებში „სოფელი მეგრელთა“ ანუ ლაზიკა ეწოდება, ასე, რომ ხორენაცის ცნობითაც, წმიდა ნინოს სამოღვაწეო არეალი ყოფილა ლაზიკა.

დაარსა თუ არა წმიდა ნინომ თავის მიერ მოქცეულ ლაზიკაში საეპისკოპოსო კათედრა? სწორედ ამ კითხვას უპასუხა ლაზიკის მიტროპოლიტმა გერმანემ რუსეთის მეფის კარზე XVI ს-ში. ამ დროს რუსეთში ჩავიდა ლაზიკის მიტროპოლიტი გერმანე, რომელმაც განაცხადა, რომ რიზე-ოფის რეგიონი იმთავითვე იყო ქართული ეკლესიის იურისდიქციის სფერო, რადგანაც ეს მხარეები ივერიასთან ერთად განანათლა ივერიის განმანათლებელმა და მან ლაზეთში, ოფში დაარსა პირველი საეპისკოპოსო კათედრა.

ჩანს, ოფის საეპისკოპოსო ცენტრი, სადაც, იმხანად ლაზიკის მიტროპოლიტს ჰქონდა კათედრა, წმიდა ნინოს დაარსებული იყო.

ძველ დროს აქ იყო ცნობილი ფასიდის სამიტროპოლიტო ცენტრი, რომელსაც შემდგომ VI-VII სს-ში დაექვემდებარნენ ზიგანას,

როდოპოლისის, საისინისა და პეტრას საეპისკოპოსოები.

ლაზიკა-კლარჯეთის ამ რეგიონს რთული ისტორია ჰქონდა. IV ს-ში ის შედიოდა ქართლის სამეფოში, V ს-ში მიიტაცა ბიზანტიამ, V ს-შივე დაიბრუნა ვახტანგ გორგასალმა, VI ს-ში ის ისევ მიიტაცა ბიზანტიამ ქოროხის ხეობასთან ერთად, რის გამოც გაჩაღდა სპარსეთ-ბიზანტიის ომები ლაზიკისათვის, ამ ომში გაიმარჯვა ბიზანტიამ, რაც დაგვირგვინდა VII ს-ში ჰერაკლე კეისრის სპარსეთში გამარჯვებით. VIII ს. შემდეგ ეს მხარეები სადავო გახდა არაბებსა და ბიზანტიელებს შორის. რამაც ხანგრძლივი არასტაბილურობის გამო გამოიწვია როდოპოლისის, ზიგანას, საისინისა და პეტრას საეპისკოპოსო კათედრების დამცრობა-გაუქმება. მალევე ამ მიწა-წყალზე შეიქმნა ბიზანტიური ადმინისტრაციული ერთეული “არმენიაკონის” სახელწოდებით. კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით ამ თემს არმენიაკონი ეწოდა იმის გამო, რომ მის მახლობლად ცხოვრობდნენ არმენიელები. ამ თემს მალევე დაუბრუნდა თავისი ნამდვილი სახელი და ეწოდა „ქალდიას თემი“. ის მდებარეობდა ტრაპეზუნტის სამხრეთის მთიანეთში და მოიცავდა აგრეთვე ზემოთ აღნიშნულ ზღვისპირა რეგიონსაც ოფ-ათინას მიმართულებით. ეკლესიურად აქ მდებარე ოლქს ერქვა „ეპარქია ლაზიკაში“, ნ.ადონცისა და ასევე ჩვენი კვლევით აქ მდებარეობდნენ ზემოთ აღნიშნული საეპისკოპოსოები. კერძოდ, ზიგანა მდებარეობდა ტრაპეზუნტის სამხრეთით 70 კმ მანძილზე, სადაც ამჟამად არის პუნქტი გუმუშხანე. იქვე მდებარეობდა როდოპოლისის საეპისკოპოსო კათედრა, კერძოდ რეგიონში, სადაც ამჟამად არის ცნობილი სუმელას მონასტერი. ადონცის ცნობით პეტრას საეპისკოპოსო კათედრა მდებარეობდა თეოდოსოპოლ-არზუმსა და ბაიბურთ-პაიპერტს შორის. ხოლო საისინის საეპისკოპოსო კათედრა არდასასა და ძველ ქალაქ ნიკოპოლს შორის.

ადონცის, ინგოროყვას და ასევე სხვა მეცნიერებს მიაჩნიათ, რომ პიტეუნტის საეპისკოპოსო კათედრა IV საუკუნეში მდებარეობდა ოფ-რიზეს რეგიონში. ეს რეგიონი როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ გააქრისტიანა წმიდა ნინომ. შესაბამისად, პიტეუნტის კათედრა მისი დაარსებულია. ხორენაცის ცნობით წმიდა ნინომ ჯერ იქადაგა კლარჯეთში და შემდგომ შიდა იბერიაში. ასევე გელასი კესარიელის

ცნობაში წმ. ნინო იხსენიება ლაზების განმანათლებლად. როგორც ითქვა, მცხეთაში მოსვლამდე წმ. ნინოს გაუნათლებია ლაზიკა VI ს 10-20-იან წლებში, ამ დროს დაუარსებია პიტიუნტის საეპისკოპოსო კათედრა, რომლის ეპისკოპოსმა სტრატოფილემ მონაწილეობა მიიღო 325 წლის I მსოფლიო ეკლესიის მუშაობაში.

როგორც ითქვა, ძველი ქართველი მთარგმნელები, როგორც მთაწმიდელები, ისე სხვები, სიტყვა „ლაზიკას“ მიიჩნევდნენ უცხო სიტყვად. ისინი „ლაზიკის“ ფარდ ქართულ შესატყვისად მიიჩნევდნენ სიტყვას: „სოფელი მეგრელთა“, მაგალითად, ანდრეას „მიმოსვლის“ თარგმანის დროს მათ სიტყვა ლაზიკა თარგმნეს, როგორც „ტრაპეზუნტი-სოფელი მეგრელთა“, და ასეა კიდევ შესული „ქართლის ცხოვრების“ დანართში (ანდრეას „მიმოსვლის“ აღწერისას).

აღსანიშნავია, რომ იგივე შესატყვისი „სოფელი მეგრელთა“ შესულია 691 წლის ტრულის საეკლესიო კრების ეპისკოპოსთა ხელის მოწერაშიც. დედანშია - „თეოდორე, ეპისკოპოსი ფასიდისა, ლაზიკაში“. რაც ქართველმა მთარგმნელმა ასე გადმოიღო - „თეოდორე, ეპისკოპოსი ფასოიასა, სოფელსა შინა მეგრელთასა“. ასევე დედანში ეწერა „იოანე, ეპისკოპოსი ქალაქ პეტრონისა, ლაზიკაში“, ქართველმა მთარგმნელმა გადმოიღო „იოანე, ეპისკოპოსი ქალაქისა პეტრონისა, ქვეყანასა შინა მეგრელთასა“.

ცნობილი ისტორიკოსის თეოდორე ანანია ფიქრობდა, რომ ფასიდი (ქართულად ფასოი) ფოთს ერქვა, ამიტომაც თავის მიერ გამოცემულ ტრულის კრების კსნონებს დაურთო საკუთარი კომენტარი „ფასოი-ფოთსა იტყვის“, სინამდვილეში კი ქალაქი ფასიდი უფრო სამხრეთით ჭოროხსა და ტრაპეზუნტს შორის მდებარეობდა.

მამასადაძე, უნდა დავასკვნათ, რომ კრებას ესწრებოდნენ ჭოროხ-ტრაპეზუნტის რეგიონის ქალაქების ქართველი ეპისკოპოსები, მაგრამ, რადგანაც ეს რეგიონი, იმჟამად, შედიოდა ბიზანტიის იმპერიის შემადგენლობაში, აღნიშნული ეპისკოპოსები კანონიკურად კონსტანტინოპოლის ეკლესიის იურისდიქციას მიეკუთვნებოდნენ.

აღნიშნული ლაზიკის საეპისკოპოსოები მდებარეობდნენ ქართველთა ისტორიულ სამშობლოში, კერძოდ, ტრაპეზუნტის რე-

გიონის ქალდეას თემში. მაშასადამე არაა მართებული ამჟამად მღებ-
ბული თვალსაზრისი, თითქოს „აფხაზეთის საკათალიკოსო შეცვალა
**კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს დაქვემდებარებული ლაზიკის
სამიტროპოლიტო და აბაზგიის საარქიეპისკოპოსო ეპარქიები**“.
როგორც ითქვა აფხაზეთის საკათალიკოსო ქართული ეკლესიის წიაღ-
ში ღმოცენდა, ხოლო აბაზგიის ეპარქია შეეცდომით ამასიის ეპარ-
ქიას უწოდა გვიანი ეპოქის (XVII-XVIII სს.) ხელნაწერის გადამწერმა.

18.09.2012

სარჩავი

საქართველოს წმიდა სამოციქულო და მართლმადიდებელი ეკლესიის იურისდიქციის საზღვრები	1
ა. საქართველოს საპატრიარქოს ჩრდილო-დასავლეთი საზღვარი ...	9
ბ. საქართველოს საპატრიარქოს ჩრდილოეთის საზღვარი	11
გ. აღმოსავლეთის საზღვარი	12
დ. საზღვარი სამხრეთით	14
ურთიერთდამოკიდებულება საკათალიკოსოთა შორის	17
წმიდა ნინო ლაზიკის განმანათლებელი	22